

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie L. K.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 3 września 2025 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 8 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 228/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 1 lipca 2024 r., sygn. akt III K 83/24,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 16 czerwca 2025 r. do Sądu Najwyższego przekazano pisma skazanego kierowane do Ministerstwa Sprawiedliwości – data wpływu 10 września 2024 r. oraz pismo z dnia 19 maja 2025 r. kierowane do Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda w Poznaniu uznane za wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 lipca 2024 r. w sprawie sygn. akt III K 83/24 utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 stycznia 2025 r. II AKa 228/24. W pismach tych skazany zakwestionował ustalenia faktyczne

sądów obu instancji i w tym zakresie przedstawił własny pogląd mający wskazywać brak jego sprawstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić, w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, a wskazana w tym przepisie możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności, dotyczy zarówno przypadków, gdy we wniosku podniesiono okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie, jak i przypadków, gdy w sposób oczywisty, wniosek ten oparty został na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego.

Analiza przedmiotowego wniosku pozwala stwierdzić, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek na których można oprzeć żądanie wznowienia postępowania karnego, a podnoszone przez skazanego kwestie dotyczą li tylko postępowania dowodowego i ustalonych w sprawie faktów. W swoich pismach skazany przedstawia własną wersję przedmiotowego zdarzenia, przekonując o braku zamiaru dokonania przestępstwa rozboju. Postępowanie wznowieniowe co do zasady nie może polegać na ponownej kontroli przeprowadzonego postępowania i zgromadzonych oraz już ocenionych w toku postępowania dowodów. Kontrola materiału dowodowego dotychczas zebranego w sprawie może mieć miejsce tylko wtedy, gdy zaistnieje podstawa do wszczęcia postępowania wznowieniowego na skutek wniosku, który jest oparty na określonej podstawie procesowej. Najczęściej taka sytuacja ma miejsce gdy pojawią się nowe fakty lub dowody, które wskazują z dużym prawdopodobieństwem na wadliwość wydanego wyroku (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Zatem to te nowe fakty lub dowody dają asumpt do oceny tych dowodów, które zostały już przeprowadzone i ocenione w toku prawomocnie zakończonego postępowania karnego. Wtedy bowiem zachodzi konieczność oceny tych dowodów w zestawieniu z nowymi okolicznościami wynikającymi z nowych dowodów. Taka okoliczność nie zachodzi jednak w tej sprawie, albowiem nie ma w pismach skazanego informacji o jakichkolwiek nowych faktach lub dowodach.

Podkreślić przy tym trzeba, że zagadnienie prawnokarnej oceny zachowania L. K. było przedmiotem oceny sądu odwoławczego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 stycznia 2025 r., sygn. akt II AKa 228/24). W takiej sytuacji, wobec stwierdzenia, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania nie został oparty o którąkolwiek z podstaw ustawowych, należało odmówić jego przyjęcia zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[a.t]